



ALGEMENE KAMER

**ZAAK VZW NATIONALE
BEROEPSVERENIGING VAN
MEUBELHANDELAARS t.
NV MEDIALAAN**

(dossier nr. 2014/139)

BESLISSING
nr. 2014/021

26 mei 2014

VZW NATIONALE BEROEPSVERENIGING VAN MEUBELHANDELAARS
t. NV MEDIALAAN

**In de zaak van VZW Nationale Beroepsvereniging van
Meubelhandelaars tegen NV Medialaan,**

De Vlaamse Regulator voor de Media (algemene kamer), samengesteld uit:

Dhr P. SOURBRON, *voorzitter*,
Dhr C. ADAMS, *ondervoorzitter*,
Mevr P. VALCKE, *leden*

en Dhr D. PEEREMAN, *griffier*,

Na beraadslaging op 26 mei 2014,
Neemt op dezelfde datum de volgende beslissing:

FEITEN EN PROCEDURE

1. Met een aangetekende brief van 23 april 2014 aan de Vlaamse Regulator voor de Media (hierna: de VRM), ontvangen op 25 april 2014, dient vzw Nationale Beroepsvereniging van Meubelhandelaars, met maatschappelijke zetel Kasteelstraat 1A B10 te 1700 Dilbeek, een klacht in tegen NV Medialaan (hierna: Medialaan), met maatschappelijke zetel Medialaan 1 te 1800 Vilvoorde.

De klacht heeft betrekking op de uitzending van het VTM-programma 'Telefacts' van 8 april 2014 met als onderwerp een reportage over de meubelketen IKEA. Volgens de klager bevat het programma verborgen reclame door de overmatige aandacht met publicitair karakter.

2. Met een aangetekende brief van 30 april 2014 bezorgt de VRM de klacht aan Medialaan.

3. Medialaan bezorgt schriftelijke opmerkingen op 16 mei 2014.

4. Op 21 mei 2014 bezorgt de VRM de schriftelijke opmerkingen van Medialaan aan de klager.

VZW NATIONALE VERENIGING VAN MEUBELHANDELAARS
t. NV MEDIALAAN

5. De partijen zijn in hun betoog en verweer gehoord op de zitting van 26 mei 2014.

Voor de klager verschijnen Tom Steenhoudt, Paul Maeyaert en Kristof Neefs. Voor Medialaan verschijnen Cathérine Moerkerke en Sven Van Damme.

Tijdens de hoorzitting leggen advocaten Paul Maeyaert en Kristof Neefs een zittingsnota neer.

TOEPASSELIJKE REGELS

6. Artikel 2, 5°, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en de televisie (hierna: het Mediadecreet) definieert commerciële communicatie als volgt:

“beelden of geluiden die dienen om rechtstreeks of onrechtstreeks de goederen, de diensten of het imago van een natuurlijke persoon of rechtspersoon die een economische activiteit verricht, te promoten. Dergelijke beelden of geluiden vergezellen of maken deel uit van een programma, tegen betaling of een soortgelijke vergoeding of voor zelfpromotie. Vormen van commerciële communicatie zijn onder meer reclame, sponsoring, telewinkelen en productplaatsing;”.

A. Argumenten van de televisieomroeporganisatie

7. Medialaan maakt bezwaar tegen het neerleggen tijdens de hoorzitting van een uitgebreide zittingsnota, waarvan zij eerder geen kennis had. De televisieomroeporganisatie wijst er op dat de op 23 april 2014 ingediende klacht zeer summier werd geformuleerd: er werd aangeklaagd dat door het publicitair karakter van de reportage en de verborgen reclame het Mediadecreet werd geschonden.

Medialaan voert aan dat Telefacts een breed actualiteitenmagazine is waarbij informatieve reportages worden gebracht die ‘achter’ het nieuws kijken.

Volgens de omroeporganisatie kadert de reportage die op 8 april 2014 over IKEA werd gebracht binnen deze doelstelling. Medialaan wijst op de maatschappelijke relevantie van de reportage, die een evenwichtig beeld brengt van één van de grootste bedrijven in de wereld. De reportage werd gemaakt door erkende beroepsjournalisten en brengt kritische achtergrondinformatie over IKEA.

Volgens Medialaan heeft de reportage geen enkel promotioneel doeleinde.

VZW NATIONALE BEROEPSVERENIGING VAN MEUBELHANDELAARS
t. NV MEDIALAAN

B. Beoordeling

8. Teneinde de rechten van verdediging van Medialaan te waarborgen, wordt hogervermelde zittingsnota slechts bij het debat betrokken in zoverre hij geen nieuwe juridische grondslag geeft aan de oorspronkelijk ingediende klacht.

9. In de Telefacts-reportage, uitgezonden op 8 april 2014, werd een beeld geschetst van, en een onderzoek gevoerd naar het business model van IKEA, een onderneming die is uitgegroeid tot één van de grootste bedrijven ter wereld. In de reportage wordt achtergrondinformatie over de werking van IKEA gegeven en komen onder meer medewerkers van het bedrijf aan het woord.

Het gegeven dat in de reportage het merk IKEA herhaaldelijk wordt vermeld en producten van IKEA worden getoond, volstaat niet om te concluderen dat het gaat om commerciële communicatie. Uit de definitie van commerciële communicatie volgt dat er sprake moet zijn van promotie van een goed, een dienst of een handelsmerk. Uit een onderzoek van de uitgezonden beelden kan niet worden afgeleid dat deze een promotioneel karakter zouden hebben. Er is geen sprake van een eenzijdig positieve aandacht of een totaal gebrek aan kritische beoordeling. Integendeel wordt in de reportage evenzeer aandacht besteed aan minder positieve aspecten van de strategie en activiteiten van IKEA, zoals het feit dat veel winkelbezoekers iets kopen, ook al hebben ze niets nodig, de reputatie dat IKEA zich een beetje als een sekte gedraagt voor zijn medewerkers, de productie in lageloonlanden en de onduidelijkheid waar al het gebruikte hout vandaan komt. Het komt niet aan de VRM toe om – zoals de klager suggereert – te gaan afwegen of de positieve en negatieve aspecten over het bedrijf in een juiste verhouding werden weergegeven, aangezien dit een te verre gaande inbreuk zou inhouden op de redactionele vrijheid van de omroeporganisatie.

Vermits er geen aanwijzingen zijn dat in de bedoelde reportage sprake is van het promoten van de producten van IKEA, is niet voldaan aan de definitie van commerciële communicatie, zoals vastgelegd in artikel 2, 5°, van het Mediadecreet.

VZW NATIONALE VERENIGING VAN MEUBELHANDELAARS
t. NV MEDIALAAN

OM DEZE REDENEN, DE VLAAMSE REGULATOR VOOR DE MEDIA

verklaart de klacht van vzw Nationale Vereniging van Meubelhandelaars
ontvankelijk doch ongegrond.

Aldus uitgesproken te Brussel, op 26 mei 2014.

D. PEEREMAN
griffier

P. SOURBRON
voorzitter

Tegen deze beslissing kan beroep tot nietigverklaring worden aangetekend bij de Raad van State. Dat beroep moet worden ingesteld bij aangetekende brief binnen zestig dagen na de kennisgeving, overeenkomstig de bepalingen van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het besluit van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.